

Prológus

Bakancsos lábát az asztalon nyugtatta.

Elgondolkozva bámulta a szemben ülő görnyedt alakot. Órák óta hintázott már az ócska támlás széken. Közben számtalanszor eszébe jutott, hogy át akarják verni. Mindig át akarják verni – ez a szakmájával járt. Van, hogy sikerül is, persze, de ez a mostani alak nem ilyen volt. Erről szinte azonnal tudta, hogy hazudik. Pofátlanul hazudik.

Az elején azért volt egy időszak, amikor már majdnem hitt neki, de aztán mégse.

Hiszen ott voltak a felvételek.

Az elkobzott bűnjelek.

A fegyver...

És a vallomások.

Sakk-matt.

Már csak a kíváncsiság tartotta itt, hiszen a miértet még mindig nem értette. *Miért* nem mondja el ez a férfi, amit hallani akar, és könnyíti meg mind a saját dolgát, mind az övét?

Az asztalra helyezett diktafonra pillantott. Még itt, a világ végén is be volt poloskázva a kihallgató helyiség, de hát ezt nem kellett a fogoly orrára kötni azzal, hogy nem raknak elé magnót. A látszat kedvéért visszatértek a régi módszerekhez: kézi hangfelvétel és jegyzetelés. Ha ez az átokfajzat végre beszélni kezdene, jó esélye volna rá, hogy két nap múlva már el is hagyhatja ezt az istenverte országot. Negyvennyolc óra, és egy 747-es gyomrában szürcsölgeti a Chivast, miközben a frankfurti leszállásra vár.

Ez azonban még messze volt. Hetek óta nem tudta megtörni.

Levette a lábát az asztalról, és a szék visszazökkent a padlóra. A túloldalon ülő meztelen, megbilincselte figura összerezzen a hangra. A fejére fekete csuklyát húztak, így nem látott semmit. Red Brown felemelte a diktafont, egy pillantást vetett a kijelzőre, hogy vajon mennyi memória áll még rendelkezésére, azután a készüléket a tenyerében forgatva ismét a fogolyra bámult.

– Maga tényleg azt gondolja, elhiszem, amit mond?

– Ez az igazság.

– Ennyire nem lehet ostoba.

– Ez az igazság.

– Mégis gyilkos lett.

- Már megmondtam, hogy nem vagyok az.
- A hulla mellett fogtuk el.
- Beszélni akarok a követséggel.
- Majd később.
- Azt mondtam, beszélni akarok a követséggel!
- *Én* meg azt mondtam, hogy majd később.
- Jogaim vannak.

Brown rendíthetetlen nyugalommal bámult a fogolyra. Ez az, húzd csak fel magad, te szemétláda! Érezd, hogy azt tehetünk veled, amit csak akarunk.

- Jelenleg nincsenek jogai.
- Ezt nem teheti.
- A katonai igazságszolgáltatás hatálya alatt áll. A jogait pedig felfüggesztettük.
- Nem függeszthetik fel csak úgy a jogaimat! – csattant fel a rab.
- Nem vagyok amerikai állampolgár.
- Ez az első dolog, amiben igazat adok magának.
- A követséget akarom.
- Itt nincs követség. Csak én vagyok. Engem kell meggyőznie.
- De maga nem hisz nekem.
- Vagyis nem sikerült meggyőznie.
- Azt mondta, a katonai törvények vonatkoznak rám. Maga mégis civil. Bár nem látom magát, mégis tudom, hogy nem úgy beszél, mint egy katona.
- Ki mondta, hogy katona vagyok?
- Akkor mi? Rendőr?
- Mit számít az?

A fogoly tehetetlenül az arcához emelte összebilincselte kezeit. Az ajtó mellett álló, terepruhát, golyóálló mellényt, és oldalfegyvert viselő tizedes azonnal ellökte magát a faltól. Egy lépést tett az asztal felé, miközben ujjai a combjára szíjazott pisztoly markolatára fonódtak. Brown egy pillantással megállította a katonát, majd figyelmét ismét a fogolyra fordította. A tizedes ellazította a kezét, és visszalépett az ajtó mellé.

Brown szemügyre vette a széken kuporgó szánalmas alakot. Középtermetű, vékony, barna bőrű férfi volt. Talán harmincöt körül járhatott, de idősebbnek nézett ki. Testén hegek éktelenkedtek. Különösen a csípője oldalán futó mély, tépett szélű sebhely, és a sípcsontokon látszó varas dudorok vonzották a tekintetet. Felső karján most is vakítóan fehér kötés virított, amit a felcser tett rá. Bár most sötét maszk fedte a fejét, Brown a fotókról jól emlékezett, hogy fekete haját rosszul nyírták meg: egyik oldalon eltakarta a

fülét, a másikon azonban kilátszott a fülcimpa. Üstöke zsírosan fénylett, a nyakába lógott, és itt-ott vastagon megült benne a por. Arca beesett, sovány volt, és sűrű, öt-hat centiméteres szakáll keretezte, amely majdnem teljesen elrejtette az állat elcsúfító mély sebhelyet. Sötét szeme a fényképen elkeseredetten meredt a kamerába.

Mint egy fogságba ejtett vadállat – futott át Brown agyán a találó gondolat, miközben folytatta a szemrevételezést.

A férfi meztelenül ült a széken. Ruhái a sarokban heverték, ahová a rendkívül alapos átvizsgálás után hajították őket néhány órával korábban. Az elkobzott tárgyak ott heverték a széken. Egy pipa, öngyújtó, apró zsebkés, kis gombolyagnyi bálamadzag. Mellette katonai tájoló, egy darab lapos, lepényszerű kenyér, és némi kemény, sárga kecskesajt. A másik széken is volt valami. Két jókora tömbnyi, nyers ópiumgyurma. Legalább négy fontnyi, de inkább több.

A harmadik széken a fogolytól elkobzott amerikai katonai eszközök feküdtek. Éjjellátó készülék és gépkarabély. Egy gerilla felszerelése – vagy terroristáé. Nézet kérdése. Az amerikai kedvtelve magához húzta a széket, és felemelte az éjjellátót. A pántokon fekete tintával írt szöveg látszott: „*Lauren*”. Brown lecsatolta a szíjakat, és az asztal lapján odalökte azokat a meztelen alak elé, majd lekapta a fejről a csuklyát.

- Látja ezt?
 - Látom.
 - Laurené volt.
 - Nem tudtam, hogy ez a neve.
 - Miért kéne tudnia? – vont a szemöldökét Brown. – Maga mindössze megölte. Nem kellett, hogy az adatait is megtanulja.
 - Nem öltem meg senkit!
 - Lauren halott.
 - De nem én öltem meg – vicsorgott a fogoly.
 - Dehogynem. És ezért az éjjellátóért végzett vele.
 - Már halott volt, amikor elvettem tőle. Pontosabban a kezemben maradt.
 - Halott volt, mert maga megölte.
 - Nem is volt nálam fegyver.
 - És ha lett volna?
 - Elkaptam a nyakát, hogy ne tudjon rám löni. Sajnálom azt az embert, de nem én löttem agyon.
- Red Brown grimaszolt egyet és letette a lábát a betonpadlóra.
- *Én* egy szóval sem mondtam, hogy lelőtték.

A fogoly értetlenül nézett az amerikai szemébe.

– Tűzharc volt. Nyilván nem náthában hunyt el! Láttam, amikor mellbe lőtték.

– Ne legyen cinikus. Nincs abban a helyzetben.

– Ki a fene maga? És miért nem szól már a követségnek?

– Ott tartottunk, hogy lelőtték.

A megbilincselte férfi bólított.

– Igen. Láttam, hogy éjjellátót visel. A kezemben maradt, amikor kicsúszott a karomból. Fel akartam venni, hogy a sötétben megszökhessek...

– Honnan tudja, hogyan kell használni?

– Nem nagy dolog, gondolom, csak felrakom és kész.

– Mire kellett magának az a készülék?

– Csak ki akartam jutni onnan! Máshogy esélyem sem lett volna.

Brown lassan ingatta a fejét, és közben egy zsebkeendővel felitatta a nyakán lévő hájredők közül csordogáló izzadságot. Khaki ingének gallérját már így is sötétbarnára áztatta a verejték.

Lassan döntésre jutott:

– Nem hiszek magának.

Az amerikai intett az őrnök, mire a tizedes két lépéssel a szakállas fogoly mögött termett, és durván felrántotta a férfit a székről.

– A tizedes Lauren barátja volt – jegyezte meg mintegy mellékesen Brown. – Viselkedjen rendesen.

– Hívja fel a követséget!

– Minek?

– Hogy bebizonyíthassam, ki vagyok!

– Maga gyilkos – nézett rá keményen az amerikai. – Függetlenül attól, hogy mi is volt valamikor régen az állampolgársága. Most már *hozzájuk* tartozik. Viselje a következményeit.

– Szóljon nekik! Kérem!

Red Brown már kifelé indult volna, ám most megtorpant, és visszafordult.

– Kérem? Azt mondta, *kérem*?

– Igen!

– Talán Lauren is ezt mondta volna, ha megteheti. Nem gondolja?

A tizedes belemarkolt a férfi felsőkarjába, és egyetlen mozdulattal kirántotta a szobából. A fogoly a lendülettől nekicsapódott a folyosó szemközti oldalának, és nyekkenve

lecsúszott a durva betonfalon. A férfi levegő után kapkodott. Az ajtó külső oldalán őrködő katona is a hóna alá nyúlt, kíméletlenül talpra rántotta, majd a tizedessel elvonszolták.

Brown odasétált a földre dobott ruhákhoz, és a lábával széttúrta őket. Egy piszkos vászonnadrág. Egy valaha fehér színű, térdig érő, tunikaszzerű ing, amit a férfiak szélteben-hosszában hordanak az országban. Egy régi orosz zubbony, és végül az elmaradhatatlan sapka, a *chitráli*. A halom alján a bakancs is ott hevert. Émelyítően búzlótt a beledobott, a kosztól keményre száradt zoknitól. A lábbeli elhasznált szovjet katonai darab volt, sarkát már évekkel korábban félretaposták. A fűzöt egyszerű madzag helyettesítette.

Brown felemelte a műanyag tasakba tekert ópiumgyurmát, és beleszagolt. Istenem, tényleg legalább négy font! Visszahajította a zacskót a székre.

Ki a fene lehet ez az ember? – jutott eszébe a kérdés.

Egy dolog volt csak biztos: már nem lesz ott két nap múlva a frankfurti gépen.